

Majláth Dániel

7:00

Akkor már a cigimet tekertem
az ágya szélén. A szája fénylett.
A takaróval testén olyan volt,
mint egy önmagunkra kész merénylet.

Gondolkoztam, s csak figyelte, ahogy
Isten tolltartójában matatok:
papír az ég, s a levelek színes,
lehegyezett ceruzadarabok.

Az ágyról Drezda jutott eszembe.
Már majdnem odahajoltam, hátha
megtalálom majd a romok alatt.
Hogy kibukkan alóluk a háta.

De ő csak ott feküdt, meglepetten,
mint aki ruhában sosem látott.
Egy lusta pokolgép dobogtatta
a mellei közti mennyországot.

A könny képlete

Van egy lány. Rúzsja fojtogató.
A nyelve alatt csahol a tél,
a szeme partján horkol a tó,
mosolygödre a Göncölszekér.

Egy papírzsebkendőt dobott el.
A könny képletét benne vitte.
A szobámban nyekkenő fotel –
reccsen a város zajgerince.

Csontvéső

Olyan, mintha nemsokára esne.
Fekszünk. Fordulunk egyet. Bárcsak.
A tegnapi hideg már a teste,
alkonyul saját hajnalának.

Táncoltunk a lét koszorújén.
Lehiggadtam neked. S nem maradt
semmi sem kettőnk szomorú egén,
mire még felnézhetnéd magad.

Úgy jártuk be Pestet, mint kevesen.
Halk utca, fény, szél – csacska tömeg.
Bársonyos talpunk alatt kedvesen
doromboltak a macskakövek.

Mindig is csak az időnek hittem:
mit holnap megértek, ma gátol.
Értő vonzás a világ. S amit nem
engedsz el, az ellők magától.

